

פרשת כי תבא תשפ"א

גלוון: 74

א לעכטיניגער שבט

פָנִים הַפְרָשָׁה

"וְהִי כִּי תָבֹא אֶל הָאָרֶץ" (כו א)
'וְהִי' לשון שמהח הוּא. דהה עיקר נניסתם לארץ ישראלי' הוּא לקאים מצותהיה, וכמאמרם (סוטה יד): 'שםשה רבנו נתואה להיכנס לאארץ ישראל, מצאות רבתות שצטווין, אין מקומות אלא בארץ ישראל. ובזוהר (ח' פד): על ארץ ישראלי' שהיא לא נבראה כי אם שיעבדו בה עבדותה ה'. וזהו 'וְהִי' - חיזוק לקים המצאות בשמהח. ויעוין בבן יהיעיל' (פרשת ראה) על השמחה המידונית בקיום מצאות התלויות בארץ'.
שמחה יתראה.

"וְתָנוּ לְנַחַלָה וְיִשְׂרָתָה וְיִשְׁבַּת בָּה" (כו א)
בשלישן היידי' נאמרה לנו. ואפ' לע"פ המובא 'ליקוטי מוחה"ן' (עד ב): 'כל אחד משושיאל יש לו חלק בארץ ישראל, והוא לך' לכל אחד ואחד.

"וְהִי כִּי תָבֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ נָטוּ לְנַחַלָה וְיִשְׂרָתָה וְיִשְׁבַּת בָּה" (כו א)

בדברי ה'pitvotim חותם' (רבינו יעקב אבוחצירא) 'וְהִי' לשון שמהח, כתוב בא אל הארץ - היא ארץ החיים שהיא עולם הבא, שם השמחה שלמה לא שום דאגה, וארצ'ו והיא ארץ אשר ה' אלוקך נתן לך' נחללה' שהיא נחללה לא הפסק, ולכך השמחה שלמה, ובאמ' זכית לך' יירשותה ושבת בה', זו היא הירושה והישיבה העיקרית. ואפ' בדרכיו; 'ארץ ישראלי' רומזת על מלכות פ' (א) מלכות דמלכות דועלם עשה היא ארץ שער ציר עולמות פ' (א) דעריך ירושת ח' נצח הוא בקבלה עול מלכותו, דהו.

יעירך נברנו בדורותנו הזה העולם, ובומו ע"ב.
ובמונתני' (ברכות פ' ב), 'למה קדמה פרשת שמע להויה אם שמו', כדי שיקבל עליו עול מלכות שמים תחילה' - כי תחילת הכל זה עול מלכותו.

כו א' אל' בדרכיו: דהה' בתפסוק זה: 'אשר יק'יק אל'יק נ'נו לך' נחללה' וירשותה ושבת בה' הוי גיטטרא: 'עולם הבא' (עם ב' התיבות) רמז בפסוק זה: לירשות עולם הבא, עולם הנצח, בדרכיו.

"אָמַרְתִּי אַלְיִיר" (כו ג)

בדרכי ר' ישע' ע"פ ה'ספ'רי': 'שאינן כפי טוב'.
ואפ' בדרכיו: 'אָמַרְתִּי' בגיטטרא: 'הכרת הטוב'.
כן א' אל', ע"פ תחלתו של הפסוק: 'ובאת אל הכהן' - התכללות בכחן, והו 'כהן' הוא איש החסד' וזה גם עניינו של 'הכרת הטוב'.

"עֲנֵיתִי וְאָמַרְתִּי" (כו ה)

בפ'שי' ע' ע'ונת' לשון הרמת קול. נוכל ללמוד מכאן מה הוא מובה ד'קהל מעורר את הכהונה' (עי' ברכות כד: 'ובהרא'ש רוביינו יונה שם ובש' ע' ק' א) דבריש: 'עֲנֵיתִי' - הרמת קול, ולאחמ' כ' 'אָמַרְתִּי' - אמרימה בהבנה ובוונת הדביבים, ע' הדפסוק: 'כח תאמור לבית יעקב'. וב'ליקוטי מוחה"ן' (תורה כ): 'חזקול מעורר חזעת', בבחינת 'חזקול' מעורר הכהונה' ובשביל זה: 'ונצעק', ולאחמ' כ: 'וישמע את קולנו'.

"עֲנֵיתִי וְאָמַרְתִּי" (כו ה)

אפרשר לומר בדרך רמז, במציאות 'ביבורים', ישנה מצוה של עניה וציבור (מצות עשה רמד), ד'ית' וס' תשל' היבת: 'ביבורים' הוּא 'בם' ואופ' ב' (מצות עשה רמד), ד'ית' וס' היבת: 'ביבורים' (צורה: 'זדרות בם') מזכה של דברו.

'שְׁקִיפָה מִמְעָן קָדְשָׁן מִשְׁמִינִים וּבָרֵךְ אֶת עַמְקָת יִשְׂרָאֵל' (כו ט)
בפ'שי' ע' עשינו מה שמוטל עליינו עשה מה שמוטל עליו. שיימשו בברכות.

האלת השבעה

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

מקימים את המצוות בשמחה

בפרשינו, במרקזה של קראת ה'תוכחה, אנו קוראים את ה'תוכחה': תחת אשר לא עבדת את ה'אלוקך בשמהח. בדברי הוויה הקדוש (יריד קטו). נלפדי מפסק זה - על המשמה לכללית בני ישראל: 'כהנים, לוים וישראלים', ורק הוא לשונו, (מתווגם לשנון הקודש):

'תחת אשר לא עבדת מבורך כל': פסק זה הוא סוד: מקריבים קרבנות וועלות, וזה ה'א' בשמהח. 'ובטוב לבב' בינויהם, ונלונו ברכות מכל הצדדים, שכחוב (ישעה ט): הריבת הגוי לו הגדלת השמהח. שמחה לכל בית ישראל.

התוכחה לא בכדי להפילנו, אלא אדרבה !

הבה ונחזי כמה שורות של חיוק, עידוד ושמחה לנפש העייפה - בדברי התוכחה הקשים בפרש"תנו, מדברי מהוירנת' על פסק זה, והו לשונו (ליקוטי הלכות בכור) בהמה תஹה ד (כ): 'ב'סוף התוכחה שהיא יראת העונש הביב: שזהו העוקת שאל' פול על-ידי יראת העונש. רקס' בטיב: שזה העוקר שלא יכול על-ידי יראת העונש. רקס' מפחד העונש תיחס ליקום דרכי הצדיקים בנו רפין' שמהרים את הגועז שבגורעים בעצמו עדין' מבואר על בקדושים הטובות, שמוצא בעצמו לאלוקי בעודן', בליקוטי מוחה"ן'. אכן כן, תורנו היא י'חי בהם', לחוית מדבריה הקדושים, וגם בדברי התוכחה הנוקבים, של לנו רקחת בכדי ליקום את דברי התורה - ולא לשונו (ליקוטי הצדיקים בנו רפין' רוח וחולשת כות).

מעלהה ושכורה היא לאין ערוץ ...

וועוד בדבריו המרוים והמעודדים, שכדי מאוד להתגבר אליהם, העבודה השם בשמהח, שכדי מאוד להתגבר אליהם, הוא דבריו (ליקוטי הלכות אישות ג' ח): 'כי נקודת כל המצוות ומעשים טובים הוא השמהח, כמו שכחוב: 'פרקוי ה' י' ירושם ממשמי' לב'. וכן שאנו מבקרים תמיד: 'ונשמה בדבורי תורה ובמצוות, הוא לעצמו: ברוך ה' זכתי ושמרתי מצות השבת והנחתת תפlein וכו' וכו'. וכן בכל המצוות והמעשים טובים שעשה יודה לה' על הזכות הגדולה שזכיה אותן. ויתפלל לה' בממצוות השמהח, וכמו שכחוב: 'חתה אשר לא עבדת את ה'אלוקך נשמה בשבחה ובטבח לבב ...'

אכן, הבה ונחשוב השבון של עולם; הרי ב'ה אנחנו מקימים את המצוות. לומדים, מתפללים, משתדלים בחסיד - ומוקפים אנו במצוות, מהה שלא נשמה בכם? הרי שווה, מעלתה ושכורה היא לאין ערוץ - עם נזרף לך' שמחה, הודה לה' ...' זוזה שלימונות של המצוות, האם לא כדי הוא הדבר ?!

דבר קדשו של רבי חיים ויטאל

דברים יסודים בעבודת קונו בזה העולם - בשמהח זה שבפרשה, כותב רבי חיים ויטאל בספרו 'קדושה' (ח' שער ד'). וכי הוא לשונו הבהיר: 'העצבות גורמת מגעת העבודה, קווים המצוות ובוטל עסק התורה, וכוונת התפילה. ומבטל מחשבה טוביה לעבוד את ה'. וההפר, בהיותו עוזב ה' יברך בשמהח כמו שכחוב (תהלים ק' ב): 'עבדו את ה' בשמהח בוואו לפני ברננה.

המישך פגיני הפרשה

והא עיקר סיום עשייתן בכאן הוא אמרותם, והוא מצוות עשה של:
עאמרות לפני".

וב'ליקוטי מוהר"ן (תורה ל"ז): שחדבורה הוא כל השפע, שביהם מבליטים השפע. כמו שכחוב בדורות א": יibrיך אתכם כאשר דבר לך", הינו לפי הדברו נ' השפע. וזהו בקשנותם: דמיון שיש כאן זאמרת' דזהו: דבר, אך בקשנותם: יבריך את עמק את ישראל".

"וענו ואמרו אל כל איש ישראל קול רם" (כו יד)
על פ' מובא ב'ליקוטי מוהר"ן (ג' ל'): לדפני התגלות בתורה ועובדת ה', יש בעוקע: ע' קולין, כמו היולדת דצוקעת לפני הלידה, וכנגד ע' תיבות שבזמן יותר ע"ק דיים צרה".

ואפשר לדידי על הכתוב בכאן 'קול רם' דנצטו ע' כ' - שמיד בעמדם בכנימות לארץ ישראל - دمش זוכ לאור התורה ועובדות טמים, יציך להוות: 'קול רם'. ואפשר להסביר: דס' ת' של: 'קול רם' - והוא ע' - כנגד ע' קולין.

"את ה' האמרה היהום להיות לך אלוקים" (כו יז)

'האמורת' - מלשון 'אמיריה', וב'ליקוטי מוהר"ן (תורה פ"ד): 'עיקר התחרבותה והדבוקות להשם יבריך הוא על ידי התפללה'. וזהו: 'את ה' האמרה הימ' - ע"י אמירה לה', להיות לך אלוקים' דיבוקות והתחברות להקב"ה כביבול.

"ברוך אתה בברך ברוך אתה בצעאתך" (כח ז)

בדברי ר' ז': דקאי על יציאותם כבאיתו בעולם ללא חטא. ואפשר להביא סימוני לדבורי, 'דברון' זה הווא בסיסו שאר פטוקי ה'ברון' הקודימים לו, וזה מזם ליציאתו מהעולם. כן אפ' ל' באבן' גמטריא' ה'ויה' (עם הכלול) - רחמים וחסדים בעת הלידה. ובמצאתן' גמטריא' יומם המות' (עם האותיות).

"ועראו כל עמי הארץ כי שם קי"ו ונקרע עלייך ייוא מך" (כח ז)

בדבריהם (סוטה יז) דפסוק זה סובב על 'תפילין', ושלושם: 'אלו תפlein'. ואפ' ל' דר'ת של זה הפסוק: 'ועראו כל עמי הארץ כי שם קי'ו נקרע עלייך ייוא מך'.

"ויהי אם לא תשמע בקול ה' אלוקין... ובאו עליך כל הקללות האלה בחשיגון" (כח ט)

בדברי 'ד'גלו מנהנה אפרים' ע' ה'תקינוי זוהר', שהותוכה היא יכולה ברכות גדולות. שהקב"ה כביכול לא יניח אותך שתלך בדרךך, רק בעל כרחו תהיה דבוק בו. וזה יוויה' לשון שמחה. יע'.

ואפ' ל' בדבורי; בתיבה האחורה של פסוק זה: 'ויהי שיגור' ר'ת וס' ת' - והוא כ"ז - מכניין הוייה' - רחמים בתוך התוכחה.

"תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמייה" (כח מז)

ב'ליקוטי מוהר"ן (תורה כד): 'מצוות גדולה להיות בשם השם תמיד'. ואפ' ל' בדרכ רמז': לא עבדת את הוייה' אלקיך בשמה ובtbody לבב' (עם האותיות, התיבות והגולול) גמטריא: 'מצוות גודלה להיות בשם השם תמיד' (453). דבכאן לא קיימו מצואה זו. וד"ה.

"לחם לא אכללים ויין ושכר לא שתיתם למען תדעו כי אני ה' האלקים" (כט ה)
אפ' ל' דנטקט רוקא' להם יו' ושכר', כי הם מתרחיקים מוכחות: 'למען תדע
מי אמן ה' האלקים'. דהה לא לחם - כבר למדזו ח"ל (ומא מה): 'לחם
ששלאו של לא כהוגן', ועל עין ושכר' כבר נכתב על יכולתם להרחק את האדים
מבוארו. וככתוב על צויר': 'מיין ושכר' ייז'ו'. וכן הווא בארכאה במפרשי התורה
על הפסוק (ויקרא ט' מ"ז) יין ושכר אל תשתה אתה ובניך אתך בבאים אל
אחל מועעד' על הזיהורות בשתייתם.

"יעשיטם אתם למען תשכilio את כל אשר תעשוו" (כט ח)
אתם' אותיות: 'אמת'. ובתורגו: 'למען תשכilio' - 'בדין דתצלחון' - לשון
הצלהה. שי' אמת מצלחים. וכמובא בספר המידות' (הילאה יז): 'מי שאומר
תמיד אמת הווא מצליח'.

"בדלים זברשים
דפקנו דלתיה, נא אל
תשיבנו ריקום
מנלפניך".

נעמדו בסילוחות כאוטו:
'ענין', שטבוקש:
'מתנת חינם'
וכmobא'ז'זה' בגודל
מעלה' תפילה העני'
הבקעת רקייעם!

בשורה משפטה

העלון מטריך מדי שבוע

במאסך הענק של מיטב עליו השבחת "חכו ממתקם"

סיפורים מאירים

סיפורו פשרה ממשנת רביה"ק מוהר"י מברסלב ולמידוי ז"ע

"ויביאנו אל המקום הזה" (דברים כו)

לקדושים אשר בארץ המה !

ויתר ארבעים שנה, השותוק החסיד הנודע בהבת אש העבודה - רבי שמואל שפירא זצ"ל - להשתתח על ציונו של רביינו וק' בא'ומו.

בכוח תפילהינו שבקעו רקיעים, זכה ונפתחו לו שעריו ציון המצוינות', ולאחר תלאותו ורבות של טלטול הדך, הנה הוא - עomid בחצר ה'ציון הקדוש'.

ורק תיאור מלודע, של רבי שמואל - צעדו מרבינו של רבי יוסף אלוקים, עם כנסתו לציון.

בקול דממה דקה, והפמת האשך פסע שמו אל עם ייכנסו לקודש פנימה, כשהוא מhabטא: דיש

דעת יהויים: "כ"ז בתמוז הוא יומם הילוט יוסף הצדיק".

בקול אופף, והפמת האשך פסע שמו אל עם ייכנסו לתקון הכללי, תיבת

בתיבה. ואו אז כשהגע לפוסק השלישי, של המזמור הראשון של: 'תיקון הכללי' בתיבות: 'לקודושים

אשר בארץ המה' - נפרץ הסcar, כשפרץ בככיה עצומה בתיבות אלו, תוך כדי שחזור שוב ושוב על

תיבות אלו: "לקודושים - אשר - ב-א-ר-ץ - המה".

ונדי דמעות שפך בתיבות אלו, כשהיברים ייחדו עם התיבות הבאים אחריהם: "ואדירי כל חפצי

במס'!"

ישא' ה' אלוקיך עלייך גוי מי מרוחוק... והצער לך בכל שעירך" (דברים כה. מט-נב)

או אני או הוא !

היה זה בשנת תקפ'ה, ה'צ'אר' הרוסי אלכסנדר הראשון מון, ואמת מקומו ריש אחיו הצעיר ניקולאי,

שהיה שונא ישראל גדול, והרבה סבלו ממנו יהודי ורוסיה. כשבני זורתו הקשטים היויה הגירה,

הקשה שקרה כל לב: 'zionת הקנטוניתים' - בליך התלמידים לדי' ישראל לצבא הרוסי מגיל חמוץ,

ל'עשרות וחמש שנים! כן גור גזירות בותה לשמיירת התורה והמצוות בדרך הזרופה, כשהפהיף

בדעתו הփרנויות את רוח ההשכלה לבני ישראל, ועם ישראל סבלו ממנו מרווחת.

היה זה בראש השנה שנת תקפ'ג, עוד טרם החל השער בגורותו, הבחינו בא' הקיבוץ הקדוש'

באמן למי' 'יאש השנה', בהחסיד השך רבי שמואל אייך מדאסיב - מגודלי תלמידי ר宾ו, שהוא

סובב לוח ושוב, פניו להבים וכל כו' נראה מושׂר מזימה ופחד, כשהוא מלחש בשפטיו דבר מה.

캐שפת אחד הנוחכים את אזנו לשמעו מה בפיו - שמעו איך שהוא..." או אני או הוא..." אך

והבדר נשנה גם 'בשחתת תורה' בעית ריקוד הקפונות, כשהענץ רבי שמואל אייך כמה פעמים

בזעקות: 'אַזְעָר אֵיך אַדְעָר עָר ! או אַנְי אָהוּ !'

רבי שמואל אייך שזכה ברוח קדשו את הנזירות הקשות, ורוח הփירה שתתפשט בעולם - עם

עליתו של המשל החדש, עוד בטרם הגיעו את גזיותו, לא היה יכול לעמוד בצעדים הגדלו של

בני ישראל, ואכן דברתו כך קרה, שבשנה זו נפטר ביתו עולם.

"כי שם ה' נקרא עלייך" (דברים כה ז)

פנים חדשות !

היה זה פעם, עת שעמד רבי נתן עם 'טהלית' על כתפיו לפני עיטוף הטלית שבתפלת שחורתה, סייף

לו אחד ספר מהצדיק רבי יבא מאסתורה, תלמידו של ה'תולדות יעקב יוסף', ורק היה סייר:

החלק פעם רבי יבא לאסוף צדקה, ונכנס לביתו של עשיר גדול לבקש צדקה,อลם

לבינתיים, הילך רבי יבא ואקים איזה מצוה, ובסיומה חזר שוב לבית הגביר ובקש ממנו שוב צדקה,

והנה העשיר נתן לו צדקה ביד רחבה.

רובי יבא הטעים את, שבזכות עשית המצווה שקיים, קיבל פנים אחרות, ולך בשבקש צדקה פעם

נספת מהעשוי, נתן לו בקשתו.

בשם מורה'ת טפורה זה, התעטף בהתלבות בטליתו, ולאחר העיטוף בשנייה את פניו, אמר לאלו

שעמדו בסמוך לו: "נון יש לי כבר עתה פנים אחרים אונדר פנים..." ". איק' האב שזון איצטער אונדר פנים...

אין לך ר' מטהא נטען ה'הדרים | מיום שמקתיריהם את המלך

ל'רדים יקרים! נטעאים אנו קרובים וסמכאים לכי' רראש השנה הנזקאים, يوم הדין של כל צאצאים קעוברים

לפני השם יתברר, להשפט על כל מעשייהם.

יום זה נקרא גם: 'יום גנטיא דמלכא' - יום הקברת והליקת המלך, אנו מקליכים מחדש את ה'ברון' תאברך

עכין, ולבך און רוזאים שבחפהות ר'ראש השנה' - און מזקירים כל'ך הרבה פעמים עניין של 'מלך' ו'מלכת'.

ובך נושא ר'רנן אט נשל'ו: 'קפני הפלך כל'ך תמייד יואים ופערדים' - מפץ גאנז ופפרקתו, אך ביום ה'לךת

המלך, בימים ה'כתרתו בבל' שענה, מונגהלה היאה והפוך הרבה יונר.

אמת נכוון שאנשי הפלך - תמייד יואים מפונגנו, אך נפשם מתפעילת יונר ויתר, כשםם רוזאים זאת בעיניהם.

谈起 ה'ר' ה'ר'ה בעינים ובחוש, מותלבחים הרבה יונר - מאנשר ר'ך עצם ה'ידעה.

ולבר, כשבכל רואים בעיניהם, את גדרת הפלך, בשי'הו לבוש בגב'ו התפזרות, ומנהיג את חיל'תו, וכל'

הקבוד שפּסְבִּיבָן, נופלת ר'רא גודלה על כל'ך, מהוד רוקמות מלכותו.

כעטת ר'ראש השנה' הפלך - 'קקדוש ברוך הוא' כונגהלה במלכותו על פני כל העולם, הוא מונגהלה לנו' ברב

הדר' ועוז, אך און גאנז יונר ויתר ב'גאנז' עליינו, ומיל' לא יפ'ח' כט'רוואה את המלך במלוא'

הדר' פפרקתו.

איך כשתפקידך מוקטלה - הוא גאנז נתן מטען לבני עמו, זה יומ' גודל עבור נתני הפלך, יומ' שיכוליםם להרוויח

הרבה מאוד - מהפלך, בכב'ו ובעומנו, שיז'ר לונ' עמו האהו.

זהו סיגטעה של יומ' מוקד זה, בו אונז מכתיריהם את הפלך ביראה גומ' בשמהה, נכוון אט בתפלתנו, בשמיית

כול השופר, ובכל עב'ו'תנו ומונגן'ו בימי קדוש' זה, נקבל על מלכותו וונז'יק קאוד.